

ארץ מיחלת

היה שקט. היתה דממה עמוקה מני ים. בנות-גחון של בוחק הציפוי נתערב בו בשביבי האור של תכול וארגמן. פירורי-חלקיקים, אחד מני בליון, אפי סיים בנפחם, מתאבכים כקורי-קין — נצנצו אטומי-אבק באלומת אור של שמש בין ערבים.

היה ערב. גברשות הטילו קרנים צהבהבות, והיה עגול, מסחרר, ודור מיה — צרי לנפש. היו בני-אדם. ללא ספק היו, כי לולא הם — היה טוב, היה רצון למעט-בידיות. הרהורים צלבו הרהורים. היה הכל מעורפל, לא ברור, מחורר כל צרכו. מה הימם בעצם בקרפת? הרי נשלח הנה לנופש, כלור מר לשכות, לא לחשוב על כל זה. והנה — מנקר, לא נוהן מנוח, מדרך מנוחה.

אחד דיבר, הריה זה סגן-ראשון או סרן? בני-אדם התנשאו ממושביהם הר- פודים תכול ופסי ארגמן, נצמדו זה לזה והחלו חגים לפי קצבו של יפי-הצלי לים שבקע אי-מוה. שוב... האין מפ לט? הן צריך פעם לחשוב עד גמירא.

דור-שליחיל — אמר הלה, יופה אמר, זוכר? בילדותו סיפרה אמה על סבא שנרצה. בערב היו מאפילים את חלונות הבית בשמיכה עבה ואפורת, מכוסז זיפים דוקרניים, מאורעות, הא- פלה. אבא יוצא, חגור רובה, שהוצא מן האדמה, ועדיין צפן בחובו מריח הורע הטמון והטחב, ריח הכד החלוד ששימש אי-פעם להובלת חלב, וריח הופת שבה נחתם. גדל קמעה, והריהו משתעשע במפתחות של ארון ובכדורי- רובה. את הרימונים — משאת נפשו של ילד — היו מסתירים מפניו על גבי הארון הגבוה. מה מואס הוא בהם היום! איזה גועל מעוררת בו תמצית זו של רצה, אש ודם... ואו נסלו אורי ויהושע, כמה בכתי אמה...

אך או כבר הלך לבית-הספר. המ- שוריין ליהיה בדרך, הנוטרים ולהם כר בעי פרווה, ואותו שחרחר שהפחד בעיניו, כן, ודאי שפחד, הוא קבע את האימה בלב, לב הילדים בני עשר או אחת-עשרה, שלא ידעו פחד מהו.

מה הרעש הזה? זה מוכיר את ההפצה הראשונה. תל-אביב, רחוב ופי- גישה ראשונה עם המות, עם הרצה, עם כל השחור, סוס, עגלון ועגלה — שלשתם עוטלים בקרן-זוית, דם בדם התערב, עולם תמים נפלא של ילד נחרס לרטיסים ונותר השחור, וה- חורבן, מכאן הציניזם של מחר? של היום?

הרעש... הן אלו מחיאות כפיים. זוג סיים ריקוד סולו. כנראה, שוב שקע בהויה... הה? הן בא הנה לנופש, לשכוח כל זה. כן לשכוח... אבל איך אפשר לשכוח? למחוק מן הזכרון את קוער הספניה שנתקע בחול הרך, את הבחורים, צעירים כמוהו שקפצו ממנה, וזקנים וטף שנישאו לחוף, ול-

פתע הזרקור. האור הענקי-המדהים. ושוב אלות, תיל... ואו החלו המאור- עות רודפים-שוטפים. ניגרו מבין האצ- בעות ממש. פיצוץ המשטרה, חיפוש, "סליקים", הברחת אנשים וגשק. אי- מוגנים-שלי-חצות, ושבתות-אחרי-הצהרים גדני-ע. בית ספר שנסתים ופלמ"ח שהתחיל — המשך טבעי...

דור-שליחיל...

ואחרי כן השדה. הברזל היודע לח- רוש, להצמיח. ברזל שגם אותו יש לנגד, לאחוזו בזרוע נטויה, בעוז וב- להט. ברזל שפלה שדה-בור, פלדה שעקרה חרולים משורש, והיד — אותה היד — הצמיחה, נטעה, שתלה. וטוב היה לאין-שיעור. אותו ריח מהביל של

— אמר אחר. שלום אמר האחר, שלום אמר האחר. ערפל. לוט סמיך היה נטוי על פני האולם של בית הנופש.

לוט — ומאחוריו נקרע השלום. שלום, די — צרח פתאום צריחה שהק פיאה את הדם — אני לא רוצה!!!

אנשים קפצו ממקומם, נעקרו מעי- סוקיהם, נקטעה שיחתם. ידיו, בעזית, אוחזות במסעד הכסא, שריריו מתוחים, פניו מביעים פלצות, סיו ממלמל. עי- ניו מדברות: אני רוצה לעבוד! לי- טול חופן אדמה ולסננו באצבעותי ולו- מר, כאותו פלח ותיק: אכן נשתיירה בה שמינית שבשמינית של לחולחית... רוצה לחלוב. לשמוע חלב גיתו בסילון עזחם לתוך דלי מוכן, מצפה לו.

ירח, חצב וחחול

פוסורים בכרוזה

ירח חוזר יורד עלי. הרוח פורע שערי. אני צועד לבדי בשדרת ארנים ארוכה. מאחורי נדבך לבנים — משק מים. מכל צליל אוהב אני משק של מים.

יש מים שיורדים במפק. איני אוהב צלילם. דומים לפגז בנפלו. יש מים שיורדים בקלות. לצלילם צחוק גרוני, כקולה של אהובה בנשיקות צוואר.

יש מים שיורדים טיפין טיפין. כל צליל ושפע בו, הד קול במרחב. יש מים מבעבעים (בלה-לה-לם, בירום-דור-סול-לה).

ומשק מים זורמים. אני הצלילים. אני סולם כרומטי. רק סולם. לא יותר. ירח חוזר יורד על ספסל ריקן. מפקח לידי חחול שחור. ירח חוזר יורד על חצב.

אני — כל אדם שהבטיח ונכזב. הספסל — נערה שאינה יושבת עליו עמדי.

החחול — החשד שמקנן בלבי. החצב — יופי קלוש, שמביא עמו את הספק.

היתה לי פעם נערה אחת. לה ולי ספסלים הרבה. לצליל צחוקה קול אהובה בנשיקות צוואר. מים שיורדים בקלות.

אני מלווה אותה לביתה. לעיניה מבט ירוק וצהוב וצר, כמו לחחול שמפקח.

לחצב פסים סגולים-ורודים. לחצב גבעול יציב וגס.

כל מי שאינו עצל מלהרים, יכול ללקט את החצב. לעיני הנערה מבט ירוק וצר, כמו לחחול שמפקח.

אני בא יום אחד לנערה. חצבים באגרטל. לא אני ליקטתים, גם אין לקנותם בשוק.

ירח חוזר יורד עלי. הרוח פורע שערי. אני פוסע לבדי בשדרת ארנים ארוכה. אני נוטל זמורה בידי ורושם — פרופילי בירוק, חחול באפור וצהוב, — וירח שיורד עלי ומרחיש חצב בכתום ואדום.

מאת אורי ברזיאק

עכוזי-פרות רחוצים. כן, הוא אהב את הקלשון. את גודש התלתלן הכסוח, הנישא בהרה מאחוריו זוג סוסים, סוסי-עבודה. כשהיה מסור את הירק באבוסים, היה נוהג לזרוק מנת-קלשון אחת, מנה אחת אפיים, לעגלה השחור- רה, בעלת החברבורות הלבנות, שקידמה את פניו בגעייה מייחלת. מדי יום ביומו היתה מצפה לו כמו האדמה הטובה וה- שחורה. כפרדס שענפיו עמוסים לעיפיה. אדמה...

קולות גישאו אליו במערבולת. שבוי פסוקים, מלים בודדות הגיעו לאוזניו. ישן? — שאל אחד בסמוך אליו. הווה

לאמץ שרירים עד כאב — ולא לחשוב. לא להציץ שבעים ושבע בכל יום בת- הום החשוכה הפוערת את פיה לרגלי.

רוצה להמשיך במקום שהפסיקו הם: אורי, יהושע, שוקי ואחרים. להשכים קום ולצאת על טרקטור רע- שני, שיחריש את ציחחת הפצועים העולה באוני, לצאת לחלם בן-שמונה- שעות, שתחילתו נעוצה בגבעה וסופו מעבר לאפיק השני. חלם תחנה, ארוך- פלחים, רגבים רגבים — לערוגות מצמיחות ירק. אפשר תלתן?

רוצה בית! שמעתם? בית! שלי, קטן, בעל גגון אדמדם ומשופע, ועץ גדול גדל בפתח... או אפשר בית מאר- רך, לבנוני, בית-שלי-קיבוץ — אבל בית, שיהיה שלי, שאוכל לומר עליו בפה מלא — שלי. שלא אהיה צריך לנדוד הרחק ממנו. שלא אצטרך לתגור נשק. די!

וילדים... מדובללישער, בעלי רגלים רכרוכיות, קיבורות ושרירים שעתידים להשתרג כשורשו של אותו אילן, שי- היו מהמהמים סביבי ומנגנים לי באר- תה מלה מופלאה, שכבר נשתכחה ממני — אבא. ושיגדלו ללא תיל, ללא רצה. ללא מחזות אימים. שיהיו חזקים ואר- הבי-שלום. אדמה ו... בית. שיהיה ער- לם אחר. עולם אחר. אנא... מטורף! — לחש אחר. צנחן — אמר מישהו — נסגע בה-

לם כשהמצנח שלו נפתח ברגע האחר- רון ממש. רואים? — שערות לבנות בצדעים. נשלח לחבריא, להינפש, לש- כוח. נתבלבלה עליו דעתו. שלח רסן מפיו והוא מדבר... מה שיש בלבו.

היה לילה. היה שקט. בנות-קול היהדו באולם הגדול והריק. כסאות מרופדים ארגמן, מצופים תכלת, הב- הבו באור אחרון של עששית בודדה. הוא נשען במרפקיו על שולחן עץ — הליט פניו בכפותיו. היה יחידי באולם הגדול. אחד שפוי בדעתו.

זה עתה הופיעו המודלים החדשים לשנת 1950 של

רדיו גלובוס טרופי

כלי השכדוקים!

6-7 מנורות — כל הגלים — עם גלים מורחבים — צליל טבעי, הרמוני — כל החלקים מותאמים לאקלים ארצנו.

ל עין — רהיט נהדר, מרהיב! ל אוזן — צליל מוסיקלי מלהיב! הק לה בתנאי המכירה אחריותנו ידועה זה 46 שנה.

מ. קובלסקי ובנו בע"מ ת"א, רח' אלגבי 119, מול הדואר.

תקליטים

באר, בטהובן, אופרות, אופרטות, ולסי, רקודים רדיו אוניון - רוברם רח' דיזניגף 116, תל-אביב

המתנה לחג פורים שירים עבריים ותקליטים אחרים

גרמפונים מקולים ותקליטים גם בהשאלה לנשפים רזקון גרמפונים בבית המלאכה שלנו ח"א, כ"ה-יהודה 41 סל. 5462

תקליטים לפספון אברהמסון תל-אביב רחוב בן-יהודה 9

פסנתרים מפירות ידועות — כבבוד גדול ופפרמן את יין, ת"א, רח' רשייף